

۲۲۰ - ای ناظر بملکوت الهی

حضرت عبدالبهاء

نسخه اصل فارسی

۲۲۰ - ای ناظر بملکوت الهی

ای ناظر بملکوت الهی، چندیست که از آن صفحات نفحات قدسی بمشام این مشتاقان نرسیده و پرتوی از اشعه ساطعه محبت الله از مطلع آمال ندمیده صبر و سکون است و وقار و تمکین. در کل شئون صبر و تمکین میوه شیرین دارد جز در نشر نفحات الله و تأنی و سکون محبوب جز در محبت جمال مقصود. پس ای مخمور جام سرشار صهبای محبت الله، جوش و خروشی کن و شعله و شوری در افکن آتشی بقلوب افسرده بزن و نسیمی حیاتبخش از مهب عنایت بجو شجری با ثمر شو و کوکبی باهر در افق انور گرد. این ایام فانی بگذرد و این عمر بی ثمر منتهی شود عاقبت این نهار، لیل ظلمانی است و پایان این مجموعی، پریشانی و نهایت این توانگری، بی سر و سامانی. پس تا در این قنديل روغنی است و در این عنصر ضعیف قوتی جهدی بلیغ لازم که در زجاجه موهبت افروزد و در مشکاة عنایت بسوزد و این جسد عنصری بقوت روحانی حمل ثقل اعظم نماید. و این ثقل عظیم بلایای سبیل الهی است چون روح ببشارات الهی مستبشر گردد این جسم نحیف و جسد ضعیف در نهایت راحت این ثقل را عین خفت یابد بلکه متلذذ و متنعم گردد و نشو و نما یابد و تأثیر نماند. و برهان اعظم این مدعا آنکه بلایا و محن و رزایاء سر و علن و مشقات و زحمات و مصیبات گوناگون که بر این عباد از سن رضیعی تا بحال وارد اگر بر جبل حدید نازل میشد البتہ مضمحل و نابود میگشت با وجود این الحمد لله در نهایت مکانت مقاومت شد و حال آنکه نحافت جسم در غایت ضعفیت است پس جسم نیز تابع روح است و ظاهر عنوان باطن. پس تا توانی کاری کن و چاره‌ای بنما که در جمیع احوال مشتعل و متحرک و مستبشر باشی.

ORIGINAL

AUDIO